

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.213/2016/21. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. év március hó 30. és április 20. napján megtartott nyilvános tárgyalások alapján meghozta és 2017. április hó 20. napján kihirdette a következő

végzést:

Az emberölés büntette miatt vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2016. április hó 20. napján kelt 31.B.1720/2014/79. számú ítéletét helybenhagyja.

Az I.r. vádlott személyazonosító igazolványának számát pontosítja, a II.r. vádlott személyazonosító igazolványának számát pontosítja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2016. év április hó 20. napján kihirdetett 31.B.1720/2014/79. számú ítéletével I. r. és II. r. vádlottakat az ellenük a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző társtettesként elkövetett emberölés büntette miatt emelt vád alól felmentette. Rendelkezett az eljárás során letett óvadékról, a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a vádlottak terhére bűnösség megállapításáért és büntetés kiszabásáért az ügyész jelentett be fellebbezést. A vádlottak és védőik a felmentés jogcímének megváltoztatásáért, bűncselekmény hiányában történő felmentésért fellebbeztek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.441/2016/34-I. számú átiratával az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el. A bizonyítást lefolytatta, valamennyi bizonyítékot értékelési körébe vont. A tényállás a bizonyítékok részletes értékelése alapján került megállapításra, ugyanakkor a Be. 351. § (2) bekezdés d) pontjában írt okból megalapozatlan, mert helyesen rögzített tényekből további tényre a törvényszék annak ellenére helytelenül következtetett, hogy a helyes ténybeli következtetés levonására a beszerzett bizonyítékok kellő alapot nyújtottak volna.

A fellebbviteli főügyészség arra hivatkozott, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a törvényszék ítéleti tényállásának bevezető részét a vádirati tényállás 2. oldal 1-3 bekezdésében foglaltakkal egyezően állapította meg a sértett szórakozóhelyről történő kivezetését, alsóteste lemeztelenítését illetően. Indokolásában tényszerűen mutatott rá arra, hogy I. r. és II. r. vádlottak voltak azok, akik a sértettet a szórakozóhelyről kikísérték. A további eseményeknek a 6. számú tanú volt a szemtanúja. A 6. számú tanú kihallgatásai során részletes, a cselekmény főbb elemeiben következetes vallomást tett az általa észleltekről, így a sértett alsótestének lemeztelenítésével kapcsolatos észleleteiről, a sértett kivezetéséről, az ebben résztvevő két biztonsági őr és további

személyek általi bántalmazásáról. A tanúvallomás szerint e személyek kézzel mellkason, bordán ütötték a sértettet, akit eközben I. r. vádlott a nyakánál fogva fogott, majd a kivezetésében részt vevő két személy a hónaljánál és lábánál megfogva a Duna felé vitt, és a korlát felett a folyóba dobott. Előadta továbbá, hogy az I. r. vádlott ezt követően őt észrevéve megfenyegette. A 6. számú tanú vonatkozásában a szakértői vélemény megállapította, hogy annak ellenére, hogy saját vallomása szerint hallucinogén anyagot fogyasztott, elmondása élményszerű. Az eljárás során beszerzett további szakértői vélemények ugyancsak alátámasztották a 6. számú tanú vallomásában foglaltakat, mind a bántalmazás módjára, mind a Dunába történt bedobásra vonatkozóan. Az elsőfokú bíróság is észlelte, hogy a tanú olyan konkrétumokról számolt be, amelyet az egyéb bizonyítékok egyértelműen alátámasztottak, így arra a következtetésre jutott, hogy erre egyetlen magyarázat van, hogy a 6. számú tanú szemtanúja volt az eseményeknek. A 6. számú tanú a vallomásaiban egy cselekménysort tárt a hatóság elé, a sértettnek a szórakozóhelyről történő megszégyenítő kivezetésétől a Dunába dobásig. E cselekménysort egy-egy részletében alátámasztotta az 1., 2. és 22. számú tanúk vallomása, a beszerzett orvos-szakértői és fizikus szakértői vélemények. A tanú mindvégig határozottan állította, hogy az egyik személy, aki a sértettet a Dunába bedobta, az I. r. vádlott volt, ugyanakkor nem vitatottan II. r. vádlott személyében több alkalommal bizonytalanul nyilatkozott. A tanú ugyanakkor mindvégig következetes volt tekintetben, hogy az a két személy dobta be a sértettet a Dunába, akik a szórakozóhelyről kikísérték. Semmilyen adat nem merült fel arra nézve, hogy a 6. számú tanú az elkövetők személyének azonosítása során akár I. r., akár II. r. vádlottal szemben elfogult lett volna. Ebből következően a bizonyítékok zárt logikai láncot alkotnak, mindkét vádlott tekintetében a vádiratban rögzített magatartásra és büntetőjogi minősítésre vonható következtetés.

Másodlagosan az ügyészség arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás alapján sem lett volna lehetőség felmentő rendelkezés meghozatalára. Az ítéletben a törvényszék a vád tárgyává tett eseménysor első részét a vádirattal egyezően rögzítette. Az abban foglaltak alkalmasak a vádlottak bűnösségének maradék bűncselekményben történő megállapítására. A vádlottak azon magatartása, hogy erőfölényüket kihasználva fizikai ráhatással a sértett alsótétét lemeztelenítették és ilyen állapotban nyilvános helyen végighurcolva vitték ki a szórakozóhely elé, nemcsak a sértett megalázásával, emberi méltóságának megsértésével járt, hanem alkalmas volt arra is, hogy az azt észlelőkben megbotráncozást keltsen. Ezt bizonyítja, hogy az 1. számú tanúként meghallgatott személy úgy nyilatkozott, hogy őt a vádlottak magatartása oly mértékben felháborította, hogy miután reggel hazament, a látottakat kiírta a Facebookra. Tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor mindkét vádlottal szemben felmentő ítéletet hozott. A másodfokú eljárásban az ügy tárgyalásra tűzését tartotta indokoltnak, mert egy személyi adatainak zártan kezelését kérő tanú vallomás megtételére jelentkezett.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyet tárgyalásra tűzte. A 23. számú tanú számára írásbeli vallomástétel lehetőségét biztosította, aki e jogával nem élt, a tanú a számára biztosított határidőben az írásbeli vallomást nem tette meg.

A 23. számú tanút ezt követően a másodfokú bíróság megidézte, a figyelmeztetéseket követően előadta, hogy az ügyről nincsenek ismeretei, saját kézzel írt beadványában tévesen közölte ennek ellenkezőjét az ítéltáblával, félreértésről van szó.

Az I. és II. r. vádlottak úgy nyilatkoztak, hogy nem kívánnak elmondani semmit, korábbi nyilatkozataikat fenntartják.

Az I. r. vádlott védője indítványozta a boncolást végző orvosok kihallgatását a 2013. év szeptember hó 22-i orvos-szakértői véleményben írt sérülések kategorizálása érdekében, mert álláspontja szerint releváns a tényállás helyes megállapítása szempontjából, hogy mely sérülések keletkeztek a még élő, és melyek a már meghalt sértett testén.

Az ítélet tábla a bizonyítási indítványt mint szükségtelent a lentebb kifejtett okokból elutasította.

Az ügyész perbeszédét az írásbeli átiratban foglaltakkal egyezően adta elő, elsődlegesen a vádlottak büntetőjogi felelősségének megállapítását kérte emberölés büntetében, másodlagosan az ún. maradék cselekményben, a Btk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző társtettesként elkövetett garázdaság vétségében indítványozta marasztalásukat.

Az I.r. vádlott védője perbeszédében a tényállás megalapozatlanságára hivatkozott. Véleménye szerint az első fokon eljáró bíróság bár széles körű bizonyítást folytatott, számtalan bizonyítékkal nem foglalkozott, csak a koncepciójába illőket elemezte, az ítélet nem felel meg a határozatszerkesztés alapvető elemeinek, a megállapított tényállás hiányos, a törvényszék tényből tényre is helytelenül következtetett.

A történeti tényállás megítélése szerint nem tartalmazza a szórakozóhely belső és külső terének sajátosságait, a belső térben a bútorok elhelyezését, a parkoló adottságait, a külső tér világítottságára vonatkozó adatokat, az este során fennálló körülményeket, a szórakozó emberek számát, a beengedés körülményeit, a tanúk elhelyezkedését a térben, a sértett ruházatát, súlyos ittasságát, lányokat vegzáló magatartását, melyekből további következtetések lettek volna vonhatók. Hiányosnak találta a tényállást azért is, mert nem tulajdonított jelentőséget a törvényszék a sértett és barátai találkozása körülményeinek, annak apropójának. Nem foglalkozott azzal, hogy a sértett adatokkal igazolhatóan korábban is járt már a szórakozóhelyen, a 6. számú tanú többször találkozott vele.

Álláspontja szerint az 1. és 2. számú tanút a törvényszék tévesen ítélte elfogulatlanak, ők a sértett félttestvérének kapcsolati köréhez sorolhatóak. Vallomásuk a nadráglehúzásra alapjában kérdőjelezhető meg, mert a vádlottak e tekintetben következetesen tagadtak, az 1. és 2. számú tanún kívül az ott szórakozó mintegy ezer emberből senki nem látta annak ellenére, hogy a nyomozás során felhívás került kiadásra a szemtanúk jelentkezésére. Figyelmén kívül maradtak a halottszemle fényképfelvételei, melyen látszik, hogy annak ellenére, hogy a sértettet 300 métert vontatták a Dunában, nemi szerve teljes fedésben volt, a tűzoltó tanúk előadása szerint jóval feljebb volt a nadrágja. Nem került ellenőrzésre az 1. és 2. számú tanú híváslistája, mint ahogy az sem, hogy az 1. számú tanú ténylegesen felháborodásának adott-e hangot a Facebookon. Véleménye szerint bírói bizonyossággal az sem állapítható meg, hogy 1. és 2. számú tanúk a helyszínen voltak. Aggályosnak találta e tanúk nyomozati vallomásának rögzítését, mert a két vallomás szövegszerkesztés folytán azonos tartalmat hordozott. Nem került értékelésre, hogy tanú3 és a 2. számú tanú ugyanazon a kanapén ült, mégis másként számoltak be az eseményekről, a 6. számú tanú nadráglehúzásáról első nyilatkozataiban nem számolt be. Ezen körülmények az 1. és 2. számú tanú vallomását hiteltelenítették, elsőfokú bíróság általi elfogadásuk tévesen történt meg.

Sérelmezte, hogy a törvényszék a tanúvallomások ellenére nem állapította meg, hogy a vádbeli estén két kivezetés volt, illetve a sértett a szórakozóhelyről történő eljövetele után a szórakozóhely2-n is megfordult, tanú4 őt határozottan felismerte.

A 6. számú tanú vallomásának törvényszék általi értékelésével alapvetően egyetértett azzal, hogy a vallomás alapján véleménye szerint az sem volt bírói bizonyossággal megállapítható, hogy a sértettet két személy ténylegesen a Dunába dobta. A bizonyítási kísérlet e lehetőséget nem támasztotta alá, emberfölötti erőre lett volna szükség a végrehajtáshoz. Amennyiben a 6. számú tanú hiteltelen vallomást tett arra, hogy kik voltak a sértettet Dunába dobó személyek, helyes logikai következtetéssel vallomása ateinketben sem fogadható el, hogy a folyóba dobás megtörtént. Ekörben hivatkozta a 6. számú tanú vallomásainak ítéletben írton túli ellentmondásait a biztonsági örök ruházataról, annak feliratairól, a reggeli órák történéseivel kapcsolatban, az általa forgalmazott telefonhívásokról. Mindezek azt bizonyítják, hogy nem láthatta az eseményeket, az állítólagos vízbedobás helyére a bizonyítási kísérlet szerint nem lehetett odalátni, mely tényt fizikus szakértő is igazolt. A ketamin hatása alatt álló, többszörösen büntetett előéletű 6. számú tanú elfogult is volt - szemben a törvényszék álláspontjával -, mert az I.r. vádlottal korábban összetűzésbe keveredett.

A sértett barátai az időpontokat illetően következetlenek, ittasak voltak, objektív bizonyíték pedig nem áll rendelkezésre. A sértett telefonja elmondásuk szerint 03 óra körül még kicsörgött, utána már kikapcsolt állapotban volt. Mindez azt bizonyítja, hogy a folyóba 03 óra után került a sértett, mert a telefon vízbe kerülés után azonnal tönkre megy, nem csörögget ki. Ebből pedig az következik, hogy a sértett kikísérését követően még a szórakozóhely2-ben is járt, máshol is tölthetett időt.

A halál időpontja nem az ítélet tényállásában írt, hanem jóval későbbi, mert a holttestet először megvizsgáló rendőrorvos azt a vizsgálathoz viszonyított 8-10 órával korábbra tette, mely az ítéletben írtnál későbbi időpontot támaszt alá.

Sérrelmezte a védő azt is, hogy nem foglalkozott a törvényszék azzal, hogy milyen volt a vízparti rézsűs rész, azon le lehetett-e jutni, kicsit távolabb lépcsősor is volt, a sárfelhordás igazolta, hogy többen is jártak rajta. A sértett megtalálása után sáros volt, ruhája, cipője, pénztárcájában lévő pénze is, mely tényből levonható következtetésekről az elsőfokú bíróság nem adott számot. Amennyiben őt az elsőfokú bíróság által megállapítottak szerint a betonon megverték, felkapták, majd a folyóba dobták, a sár jelenléte nem magyarázható. 16 sérülésből 11 a sértett jobb oldalán volt található, elsősorban a kiálló részek voltak érintetek, mely a valamihez csapódást, súrlódást igazolja. Iratellenes azon ítéleti megállapítás is, hogy a sértett a sérüléseket élőben szenvedte el, mert a megtalálási helyen kiálló kövek voltak, a sértett a kihúzásnál a kötélről is sérült. A sértett zsebében kulcsosomó, telefon és pénzérmék voltak, melyek összsúlya 70 dkg körüli, az erre történő ráesés is okozhatott sérüléseket. Életszerűnek tartotta, hogy a nadrágzsebben lévő súlytól a vontatás során ereszkedett le a sértett nadrágja, mint ahogy azt is, hogy az erősen ittas sértett a partoldalon támoiyoghatott, lecsúszhatott, sőt ittassága folytán bele is feküdhett a vízbe, szemben az elsőfokú bíróság logikájával.

A védői álláspont szerint a nyomozóhatóság számtalan hibát követett el, a felismertetések irányítottak, szabálytalanok voltak. Az eset után nem történtek nyomozati cselekmények, közigazgatási eljárás zajlott, csak tanúk elmondása alapján lehetett rekonstruálni a helyszínt, a sértett feltalálási helyét és állapotát. Tanú5 kihallgatása és gyanúsítása annak ellenére nem történt meg, hogy a 6. számú tanú I.r vádlott mellett elkövetőként szinte valamennyi vallomásában őt nevezte meg. Tanú7 és tanú8 sem tudott tényadatokkal szolgálni, pedig rendőrségi felhívásban keresték a szemtanúkat. Kizárólag a 6. számú vallott, ő is előnyt remélt nyilatkozatától. A nyomozás legfőbb hibájának azt tartotta, hogy a nyomozóhatóság a 6. számú tanú vallomásra építette fel a történetet, az általa állítottak kerültek később alátámasztásra, a bizonyítékok egymást generálták, köztük a fizikus szakértő véleménye. Ebből adódott utóbb az elsőfokú bíróság azon helytelen ténybeli következtetése is, hogy a májsérülés csak a bedobás által keletkezhett.

Az I.r. vádlott felmentését bűncselekmény hiányában kérte, mert álláspontja szerint helyes bizonyítékmérlegeléssel nem állapítható meg a sértett Dunába dobásának ténye, ebből pedig az következik, hogy a vádlottakat bűncselekmény hiányában kellett volna felmenteni, mert bírói bizonyossággal éppen az mondható ki, hogy csak a kivezetésben vettek részt.

A II.r. vádlott védője perbeszédében csatlakozott az I.r. vádlott védője által előadottakhoz. A tényállás megalapozatlanságán túl az indokolási kötelezettség hiányát is felrőta. Felhívta a figyelmet arra, hogy az eset után államigazgatási eljárás zajlott, nyomozás nem került elrendelésre, majd később érthetetlen okból a rendőrség a II.r. vádlottat részesítette előnyben tanú5-tel szemben, holott a 6. számú tanú őt nevezte meg I. r. vádlott társaként. Orkot és Vikinget is említett, akikre ugyancsak nem folyt nyomozás. A nyomozás megszüntetését követően a sértett hozzátartozója panaszára került sor vádemelésre, majd a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján sem merült fel további terhelő bizonyíték. Az ítélet alapvető hibájának tartotta, hogy nem került sor a szakértői vélemények ütköztetésére, csak a fizikus szakértő véleménye került elfogadásra. Felhívta a figyelmet arra, hogy a 6. számú tanú szavahihetlenségét az is tanúsítja, hogy a kanapén ülő tanú3 már arról tájékoztatta, hogy a ráeső részeg fiút már kivezették (1671. nyomozati oldal), ezért a 6. számú tanú nem láthatta állításával ellentétben a sértett kivezetését. Az események máshogy is történhettek, ezért elsődlegesen II.r. vádlott bűncselekmény hiányában történő felmentését kérte. Másodlagosan az indokolási kötelezettség hiánya miatt az ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

A sértett jogi képviselője felszólalásában az ügyészi perbeszédrel értett egyet, helyesnek tartotta az 1. 2. és 6. és 22. számú tanúk vallomásainak elfogadását. Álláspontja az ügyészhez hasonlóan az volt, hogy a 6. számú tanú vallomása teljes egészében bizonyítja a vádlottak büntetőjogi felelősségét, melyet az igazságügyi orvos-szakértői vélemény is alátámasztott. Másik kikísérés nem volt, bár ennek látszatát akarták kelteni. A bizonyítékok olyan zárt logikai láncot alkotnak, amely alapján a vádlottak büntetőjogi felelősségét az élet elleni bűncselekményben meg kell állapítani.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában ártatlanságának adott hangot.

A II.r. vádlott ugyancsak ártatlannak vallotta magát, meghurcolását sérelmezte.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat - a tanúk személyi adatainak zártan kezelésére vonatkozó, Be. 96.§-ban rögzített szabályok kivételével - megtartotta. A Fővárosi Ítéltábla az irat felterjesztését követően az e körben megvalósított szabályszegéseket korrigálta. A tanúk személyi adatainak zárt kezelésére vonatkozó szabályok megsértése az ügy érdemi elbírálását nem befolyásolta.

A törvényszék minden olyan bizonyítékot felkutatott és értékelési körébe vont, amelyek a tényállás megállapítása szempontjából relevánsak voltak, azok indokolt mérlegelésével megalapozottan állapította meg a tényeket.

A tényállás egy kivételtől eltekintve mentes a Be. 351. § (2) bekezdés a)-d) pontjában írt hibáktól és hiányosságoktól, ezért az a másodfokú eljárásban is irányadó volt ugyanezen törvényhely (1) bekezdése szerint.

Az ítélet 3. oldal 3. bekezdés 2.-3. sorából az ítéletábra a "végül a telefon 3 óra 30 perc körüli időpontban azt mondta be, hogy az előfizető nem kapcsolható" mondatrészt mellőzi.

A tényállást az ítéletábra egyebekben hiánytalannak, irathúnek és téves logikai következtetéstől mentesnek ítélte meg.

Az ügy sajátossága, hogy az élet elleni cselekménynek egyetlen ismert szemtanúja volt, a 6. számú tanú, ezért vallomása részleteinek ellenőrzése, egyéb bizonyítékokkal összevetése fokozott körülményt igényelt.

A törvényszék részletesen kitért a 6. számú tanú vallomásainak anomáliáira és arra a körülményre, - szemben az ügyészi állásponttal - hogy a 6. számú tanú által előadottakat az egyéb bizonyítékok nem támasztották alá oly mértékben, hogy arra minden kétséget kizáróan, azaz bírói bizonyossággal alapítható lett volna a vádlottak büntetőjogi felelőssége.

Helyesen hivatkozott arra, hogy a 6. számú tanú vallomását még akkori barátnője sem támasztotta alá minden tekintetben, felsorolta a vallomását befolyásoló körülményeket, nevezetesen hogy a tanú vallomása által kedvezőbb elbírálást kívánt elérni egy ellene folyamatban lévő büntetőeljárásban, általa sem vitatottan az Ica nevű kábítószer hatása alatt állt az észlelt eseménysor idején. A törvényszék e körülményeket részletesen taglalta az ítélet 25. oldal utolsó, illetőleg a 26. oldal 1. és 3. bekezdésében, egyben rögzítette ezzel kapcsolatos álláspontját, mellyel az ítéletábra messzemenőig egyetértett.

Helyesen utalt a törvényszék arra is, hogy vallomás értékelése során nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a tanú első meghallgatásától kezdve a cselekmény másik elkövetőjeként I. r. vádlott mellett a Tibi nevű személyt jelölte meg, akit tanú5-tel azonosított, az I. r. vádlottat és tanú5-öt választotta ki, mint lehetséges elkövetőt (nyomozati iratok 1591. oldal). Később vallomásán változtatott, (1617. nyomozati oldal) lehetségesnek tartotta, hogy a II. r. vádlott volt a másik elkövető.

A 6. számú tanúról készített pszichológus szakértői vélemény (nyomozati iratok 1123. oldal) tartalma szerint nem zárható ki, hogy a tanú az észlelés homályos és hiányzó részleteit saját logikája szerint egészítette ki, és figyelemmel kell lenni a bírói szemlének azon megállapítására is, hogy ahol a 6. számú tanú állt, nem láthatta, hogy ki dobta be a sértettet a vízbe, ezen túl onnan nem láthatott vérző sérülést a sértett nyakán.

Tanú9 (nyomozati iratok 2007. oldal) azt vallotta, hogy a 6. számú tanútól azt hallotta, hogy a szigeten valakit az arabok megtámadtak, késsel vágták el a torkát, majd a Dunába dobták.

Utalni szükséges arra is, hogy a sértett féltestvére is úgy nyilatkozott, hogy a helyszínen valakitől azt hallotta, hogy az öccsét tanú5 verte meg és dobta le a partról. Tanú7 (nyomozati iratok 1531. oldal) is azt említette a nyomozás során, hogy úgy tudta, hogy tanú5 az elkövető, melyet tanú8-tól hallott. A 4. számú tanútól is ilyen információ érkezett.

A 22. számú tanú (aki a vád tárgyát képező esemény észlelésekor a parkolóban speedet fogyasztott) tárgyalási vallomása szerint azon részletet látta, amikor két biztonsági ember a szórakozóhely3-ról kivezetett valakit, majd elengedték, a vádlottakat nem ismerte fel, sőt határozottan állította, hogy nem ők voltak, akik a kikísérést végezték. Nyomozati vallomását, mely szerint a két kivezető egyike

I.r. vádlott volt, részéről gyomron rúgást is látott, visszavonta. Vallomásai közti ellentmondást azzal indokolta, hogy éppen jogerős büntetését töltötte, amikor a rendőrök felkeresték, egyéb magyarázattal nem szolgált. Vallomására annak ellentmondásaira figyelemmel tényeket a törvényszék csak szűk körben alapított más bizonyítékokkal alátámasztottan.

Az 1. és 2. számú tanú az előzmények, a sértett nadrágjának lerántása szemtanúja volt.

A további tanúk az eseményeket közvetlenül nem észlelték, részben hallomásból értesültek a történetről, részben a szigeten lévő szórakozóhelyek alkalmazottai, vendégei, részben pedig a cselekmény utáni eseményekben résztvevő személyek voltak.

A nyomozóhatóság felhívást tett közzé, szemtanúk jelentkezését várta, a felhívásra kizárólag a 6. számú tanú jelentkezett, aki vallomásától az ellene folyamatban lévő büntetőeljárásban előnyöket remélt.

A szórakozóhelyek alkalmazottai, vendégei részéről tett vallomások ugyancsak fokozott körültekintést igényeltek a továbbiakban kifejtettek miatt. Különös jelentőséggel bírtak az ügyben a fent írtakra tekintettel a szakvélemények, okirati bizonyítékok.

Az elsőfokú bíróság tételesen, hiánytalanul sorolta fel a bizonyítékokat, azokat egyenként és egymással összevetve is értékelte. Logikai hibától mentesen adott számot arról, hogy azokat hogyan mérlegelte, teljes körűen indokát adta, hogy miért látta bizonyítottnak, hogy élet elleni bűncselekmény történt, ugyanakkor miért nem látta bizonyítottnak azt, hogy azt a vádlottak követték el. Következtetéseivel az ítéletmaradéktalanul egyetértett. Ebből következően a védői érveléseket nem fogadta el.

Az I.r. vádlott védője vitatta, hogy bírói bizonyossággal megállapítható az, hogy a sértett halála bűncselekmény útján következett be. A védő által hivatkozottak nem alkalmasak e következtetés helyességének megengatására.

Az elsőfokú bíróság ítélete 17. oldal 4. bekezdésében foglalt állást e körben az elfogadott fizikus szakértői és orvos-szakértői vélemény együttes értékelésével, kizárva a másként történés lehetőségét. Az I.r. vádlott védője által hivatkozott tények az értékelés helyességét nem kérdőjelezték meg. Az a védő általi előadás, hogy a bizonyítási kísérlet azt igazolta, hogy két embernek lehetetlen ilyen erővel bedobni egy 60-70 kilogramm közötti testet a vízbe, ellentétes az iratok tartalmával, mert a bizonyítási kísérlet épp ennek ellenkezőjét igazolta. (nyomozati iratok 659. oldal)

Az elsőfokú bíróság az ítélet 17. oldal utolsó bekezdésében utalt a sértett önkéntes vízbefekvésének életszerűtlenségére, melyet az I. r. vádlott védője ugyancsak kifogásolt. Az életszerűtlenségre hivatkozás e körben valóban szükségtelen, mert a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján zárható ki ennek lehetősége, ahogyan azt a törvényszék utóbb helyesen taglalta. Helytálló az a 18. oldal 4. bekezdésében írt okfejtés, hogy amennyiben a sértett maga ment volna le a partra és feküdt volna a vízbe, a külsérelmi nyom nélküli májrepedés nem következett volna be. Az a magyarázat, amellyel az elsőfokú bíróság kizárta a másként történés lehetőségét a sértett erőszakos halála tekintetében (ítélet 17. oldal 4. bekezdéstől 21. oldal aljáig), minden tekintetben megfelel a logika szabályainak, tényből tényre helytelen következtetést nem tartalmaz, nem merült fel ezt cáfoló bizonyíték.

Az I. r. vádlott védője a halál időpontjának elsőfokú bíróság által megállapítottnál lényegesen későbbre tételével azt kívánta bizonyítani, hogy a sértett vádlottak általi kivétele és a halál beállta

között lényegesen hosszabb idő telt el az ítéletben rögzítettnél, ezért a kikísérés és a haláleset között nincs ok okozati összefüggés nincs, a 6. számú tanú előadása tovább hiteltelenedik.

E célt szolgálta az eljárás nyomozati szakaszától kezdődően az igazságügyi orvos-szakértő felkérésre készített véleménye (amelyben a szakértő a halál bekövetkeztének időpontját lényegesen későbbre tette), melyet az elsőfokú bíróság helyesen okirati bizonyítékként értékelte és nagyobb részben nem fogadott el. E körbe vonható továbbá tanú10 és tanú11 vallomása (ítélet 21. oldal 2. bekezdés), akik lényegesen későbbi időpontban láttak valakit életben és akit a sértettel vélték azonosnak. Az elsőfokú bíróság ítélete 21. oldal 3. bekezdésében azt rögzítette, hogy „e két tanúvallomással nem tudott mit kezdeni”, ugyanakkor később helyesen állapította meg, hogy a védelem célja a két tanúvallomás által a sértett halála időpontjának órákkal későbbi megállapíttatása volt. E célt szolgálta még az ítélet tábla megítélése szerint többek között tanú4 vallomásának kiemelése is, miszerint a tanú azt állította, hogy vallomása szerint a szórakozóhely2-ről egy másik kivezetés is történt. A másodfokú eljárásban e körbe sorolható további védői hivatkozás, hogy a sértettel együtt vízbe kerülő mobiltelefon csak éjjel 3 óra után adott nem kapcsolható jelzést, ezen időpontig kicsörgött.

A másodfokú eljárásban felvetett új védelmi hivatkozással kapcsolatban az alábbiak rögzítése szükséges:

A nyomozati iratok 1371. oldalára befűzött telefonhívásokról készült jelentés tartalma szerint tanú12 01:30, 02:20 órakor, majd 04:03-ig további három alkalommal hívta a sértett telefonját. Tanú13 a sértett telefonjára hívást nem indított, a sértetti telefonról sem kezdeményeztek hívást. Tanú12 valóban említette vallomásában, hogy a sértett telefonja egy ideig kicsörgött, majd azon az előfizető nem kapcsolható jelzést hallott. Figyelemmel azonban arra, hogy tanú12 erősen ittas állapotban volt, más adat pedig e körben nem áll rendelkezésre, bírói bizonyossággal a tények között nem rögzíthető az, hogy 03:30 körüli időtől váltott a telefon az előfizető nem kapcsolható jelzésre. Mindezt az ítélet tábla a fentebb írtak szerint e tény megállapítást mellőzte. E ténynek egyebekben az értékelt tényekhez viszonyítottan különösebb jelentősége nincs, mert az elsőfokú bíróság által a halál időpontjával kapcsolatosan elemzett tények, az ezzel kapcsolatos következtetések helytállóak. Az elsőfokú bíróság a tények között rögzítette, hogy a rendőrorvos 13:30 órakor azt a megállapítást tette, hogy a sértett halála a szemlét megelőzően 8-10 órával korábban következett be. Az indokolásban helyesen hivatkozva azt is, hogy egzakt módon a halál időpontját nem tudta megállapítani, de elfogadhatónak tartotta, hogy a sértett halála nem sokkal negyed kettő után következett be, mert az biztosra vehető, hogy tanú12-őt 01:15-kor kereste a sértettet, akit nyilvánvalóan kivezettek ekkor már a szórakozóhelyről.

Figyelemmel arra, hogy a fentebb írtak szerint tanú12-őt először 01:30 órakor hívta a sértettet a fenti bekezdést az időpont tekintetében módosítani szükséges.

A helyesen értékelték szerint pedig az orvos-szakértők úgy nyilatkoztak, hogy a rendkívüli körülmények miatt (a test órákon keresztül a hideg vízben volt) - mintegy 2 órás eltérés lehetséges. (ítélet 20. oldal 4. bekezdés)

A védelem további iránya azon ítéleti tényállásban megállapított tény megkérdőjelezése volt, hogy a sértett a sérüléseit élőben szenvedte el. A védő számtalan lehetőséget kínált fel az ezzel ellentétes lehetőségekre, példálózva említette, hogy a sérülések részben a sértett legurulásával, megcsúszásával, leesésével, vízben sodródásával, illetőleg testének tűzoltók általi csáklázása, partra vontatása során is keletkezhetnek. Ide kapcsolható az első- és másodfokú eljárásban

előterjesztett további igazságügyi orvos-szakértői vélemény beszerzésére irányuló bizonyítási indítványa, melyet az elsőfokú bíróság a 14. számú jegyzőkönyvben indokolás nélkül, valamint a másodfokú bíróság is elutasított. Ezen bizonyítás eredményessége esetén a 6. számú tanú előadása további cáfolatot nyert volna, a parkolóban történt tettelegesség kizárható lett volna, végső soron a vádlottak részéről végzett kivezetés és a további eseménysor közötti kapcsolat is megszakítható lett volna, a bizonyítási indítvány tehát a vádlottak bűncselekmény hiányában történt felmentését célozta.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében az elfogadott orvos-szakértői vélemény alapul vételével a logika szabályai szerint vezette le, hogy a sértett sérülései miért keletkeztek előben, helyesen zárta ki a baleset bekövetkeztét és állapította meg az idegenkezűséget. A felsorolt bizonyítékok tükrében felesleges lett volna bizonyítást vezetni arra, hogy a sértett sérülései más módon, a halál után keletkeztek.

Harmadlagosan a védő törekvése az volt, hogy megkérdőjelezze annak bírói bizonyossággal történő megállapíthatóságát, hogy a sértett nadrágját a vádlottak a kivezetés során lerántották. Ebben a körben az elsőfokú bíróság által is szavahihetetlennek megítélt 6. számú tanúra, valamint a védő által ugyancsak szavahihetetlennek ítélt 1. és 2. számú tanúra történt hivatkozás, akiknek érdektelensége is megkérdőjelezésre került. Ide sorolható a sértett személyiségére és szórakozóhelyen tanúsított magatartására történt utalás is.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a törvényszék helyesen alapított az 1. és 2. számú tanúk egybehangzó vallomására tényállást. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy azokat az érdektelen III. számú tanú, mint közvetett tanú is megerősítette, aki az 1. számú tanútól értesült az eseményekről.

Az 1. és 2. számú tanú 2011. decemberében azt követően került kihallgatásra, hogy az 1. számú tanú Facebook posztját az eset után megjelentette, tehát nem hónapokkal későbbi rendőrségi felhívásra jelentkeztek. Esetükben a hamis vallomás ténye annak ellenére kizárható, hogy a nyilatkozatukat rögzítő jegyzőkönyv a szövegszerkesztő használata által azonos mondatokat is tartalmazott. A tanúk érdektelennek vallották magukat, vallomásukat a hamis tanúzás büntetőjogi következményeire történt hivatkozás után tették meg. Számtalan alkalommal kihallgatásra kerültek, nyilatkozataikat mindvégig azonos tartalommal tették meg. A hivatkozott vallomások alapján a törvényszék helyesen nem a vádban szereplő erőszakos nadráglehúzást rögzítette az előzmények között, hanem azt állapította meg, hogy a sértett nadrágját alsónadrágjával együtt egy mozdulattal lerántották.

A védő által előadott csáklózás során lecsúszott alsónadrágra utaló lehetőség a tűzoltó tanú elfogadott vallomása alapján kizárható. Hivatkozni szükséges a védői felvetés kapcsán tanú15-re, a szórakozóhely1 alkalmazottjára, aki tanú16-tal együtt először észlelte a sértett testét a vízben. Vallomása szerint (nyomozati iratok 1583. oldal) amikor a sértettet meglátták, nadrágja le volt róla tolva, hasonlóan alsónadrágja is. A test feneke teljesen fedetlen volt nem takarta ruha. E tanú nem a sértetti körhöz tartozik, érdekeltségét a védelem sem hivatkozta. A 14. számú tanú e körülményre tanú15-tel azonos tartalommal vallott.

A védő további érvei olyan részletekre vonatkoztak, amelyek büntetőjogilag nem relevánsak, részben iratellenesek, bizonyítékokkal alá nem támaszthatóak, részben pedig a bizonyítékok elsőfokú bíróságtól eltérő mérlegelését célozták, amelyre megalapozottan megállapított tények mellett nincs mód.

A vádlottak bűncselekmény hiányában történő felmentésére a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nincs törvényes lehetőség. A védők által felhozottak alkalmatlanok voltak annak bírói bizonyossággal való megállapítására, hogy nem történt bűncselekmény, illetve másodlagosan, hogy nem a vádlottak követték el.

Az elsőfokú bíróság minden felmerülő ésszerű kételyt a vádlottak javára mérlegelt, ennek eredményeként mentette fel a vádlottakat az ellenük emelt vád alól bizonyítékok hiányában, megállapítva egyúttal, hogy az élet elleni bűncselekmény megtörtént.

E helyütt szükséges kitérni arra a II. r. vádlott védője által hivatkozott tanú3-tól idézett részletre, miszerint egy ráeső ittas fiút a biztonságiak már kivezettek, melynek tényét közölte akkori barátjával, a 6. számú tanúval (1671. nyomozati oldal). A védői következtetés szerint ez a vallomásrészlet kizárja, hogy a 6. számú tanú látta a sértett kivezetését, mely nyilatkozata későbbi részleteit is hitelteleníti.

Az elsőfokú bíróság a 6. számú tanút nem tartotta szavahihetőnek, vallomásaiból csak azon részleteket fogadta el, amelyet más bizonyítékok is alátámasztottak.

Így a sértett kivezetésére, nadrágja lehúzására vonatkozóan az 1. és 2. számú tanú valamint a III. számú tanú vallomása szolgált alapul. Ekörben említeni szükséges azt is, hogy az igazságügyi nyomozó véleményében (nyomozati iratok 1155. oldal) azt rögzítette, hogy a nadrágszíjon erőszakos lerántásra utaló nyomot nem talált.

A 6. számú tanú szavahihetlenségével kapcsolatban a védő által kifejtettekkel a másodfokú bíróság teljes mértékig egyetértett, mely igaz tanúvallomására is. A törvényszék hosszan hivatkozta, hogy tanú3 tanúvallomása mely részleteiben nem egyezik a 6. számú tanú vallomásaival, azt önmagának is ellentmondónak találta.

A fentiekből következően nem fog helyt az az ügyési érvelés sem, mely szerint a 6. számú tanú előadását egységében értékelve arra tényállás alapítható, mely megalapozza a vádlottak vádban írt minősítés szerinti büntetőjogi felelősségét. A felmerülő kételyt a fellebbviteli főügyészség a II. r. vádlott szerepét illetően azzal is eloszlathatónak tartotta, hogy a 6. számú tanú által megjelölt személy, tanú5 az adott időpontban nem teljesített szolgálatot a szigeten. Az ügyész érvelt azzal is, hogy a 6. számú tanú és barátnője tanú3 vallomásai között a lényegét illetően nem volt ellentét tapasztalható.

A két tanú vallomásai közti ellentmondásokat helyesen sorolta az elsőfokú bíróság, ezen túl nem hagyható figyelmen kívül az a tény sem, hogy a 6. számú tanú az I. r. vádlottal együtt a sértettet kivezető és őt az I. r. vádlottal együtt Dunába dobó személyként több vallomásában a Tibi nevű személyt jelölte meg. A Tibi pedig mind a 6. számú, mind tanú17 által is állítottan tanú5 beceneve. (2185. és 2901. oldal)

Nincs eljárásjogilag értelmezhető, ésszerűen elfogadható magyarázat arra - ahogyan arra a védők is helyesen hivatkoztak -, hogy tanú5 kihallgatása a nyomozati szakaszban miért nem történt meg. Tanú5 tanúkénti kihallgatására első alkalommal a törvényszék kerített sort, ennek során a tanú úgy nyilatkozott, hogy a jelzett időpontban nem teljesített szolgálatot. Ezzel szemben a 6. számú tanú állította, hogy vele aznap éjszaka a szigeten beszélgetett. Hivatkozni szükséges arra is, hogy az a körülmény, hogy a szigeten lévő szórakozóhelyek nyilvántartásaiban tanú5 neve nem volt feltüntetve, nem jelenti azt, hogy nem tartózkodhatott esetlegesen a helyszínen, tekintve, hogy az

adott nyilvántartásokat az engedély nélkül ott dolgozó rendőrök érdekében többszörösen manipulálták.

Az az ügyészi állásfoglalás, hogy a bizonyítékok zárt logikai láncolatot alkotnak, mely alapján más elkövetők személye a vád tárgyát képező élet elleni bűncselekmény tekintetében kizárható, nem fog helyt.

Végezetül reflektálni szükséges azon védői hivatkozásra, hogy az ügyben felmerült tanúként kihallgatott személyeken kívül azért nem jelentkeztek a rendőrségi felhívás ellenére további szemtanúk, mert a vádban írt súlyos bűncselekmény nem történt meg.

A másodfokú bíróság megítélése szerint ez a tény nem a bűncselekmény hiányát, hanem a tanúk eljárás során jól érzékelhető félelmét és pontosan meg nem határozható személyek háttértevékenységét igazolja.

Rendőrl és rendőr2 (a készenléti rendőrség állományában szolgálatot teljesítő, de egyben illegálisan biztonsági őri feladatokat ellátó rendőrök) tanúkenti beidézésének kikerülése, személyük elfedése érdekében helyettük más személyeket kívántak állítani.

A sértett féltestvére által az eset után feltett Facebook bejegyzést vele töröltették.(tanú16 nyomozati vallomása, nyomozati irat 1464. oldal)

A vádlotti oldalról bejelentett tanúk, tanú10, tanú11, tanú4 el nem fogadott vallomásai azt a célt szolgálták, hogy a sértett halála későbbi időpontban kerüljön megállapításra, a kivezetéshez az ne legyen kapcsolható, e vallomások az elsőfokú bíróság helyesen elvetette.

Rendőrl tanú nyomozati vallomásában előadta, (nyomozati iratok 2487-89. oldal) hogy arra akarták rávenni, tegyen olyan tartalmú vallomást, amellyel I. r. vádlotték érdekét szolgálja, illetve rendőrl-et is erre ösztönözze. A tanú erre utal tanú18-al történt szembesítése során is.(nyomozati iratok 3603. oldal)

Rendőrl és rendőr2 tanúvallomásaiból megállapíthatóan erre nem voltak hajlandóak, nem támasztották alá tanú4 azon állításait, hogy a szórakozóhely2-ről a cselekmény éjszakáján más kivezetés is történt.

Az elsőfokú bíróság tanú8 félelmét tapasztalta a közvetlenség elve alapján, e tanú a nyomozati nyilatkozatát a tárgyaláson nem tartotta fenn.

A 22. számú nyomozati vallomását a tárgyalási szakban ugyancsak visszavonta, a zárt adatkezelésre figyelemmel 43. sorszám alatt zártan kezelt beadványában arról adott számot, hogy veszélyben érzi magát, nem kíván megjelenni a tárgyaláson.

A 23. számú tanú a másodfokú eljárásban önként jelentkezett vallomástételre adatai zártan kezelését kérve, utóbb azonban úgy nyilatkozott, hogy mégsem tud az eseményekről, tévedés, félreértés történt. A tanúk nagy része kérte nevének és személyi adatainak zárt kezelését.

Az ítéletábrának állást kellett foglalni abban a körben is, hogy az ítéleti tényállás első bekezdésében megjelölt ügyész által értékelten megszegyenítést eredményező magatartás büntetőjogi értékelése elmaradt-e.

A vád tényei között az ügyészség által hivatkozott magatartás, a sértett alsóneműje erőszakos lerántása és kivezettetése leírásra került, ezáltal azt az ügyész bár minősítés és jogi értékelés nélkül, de a vádban szerepeltette.

Az ügyészség a vádban, az elsőfokú eljárás során, még a perbeszédben sem indítványozta a vádlottak büntetőjogi felelősségének megállapítását a Btk. 339. § (1) bekezdése szerinti garázdaság vétségében. A tárgyaláson jelen lévő fellebbező ügyész sem hivatkozott a minősítés elmaradására. Az ügyész írásbeli fellebbezés indokolásában és a fellebbviteli főügyészség indítványában jelenik meg a vádhatóság ezen indítványa.

A Legfelsőbb Bíróság 1/2007. BK. vélemény I. pontja a vád törvényességének megítélésére nyújt eligazítást. A 2/c. pont szerint a vád törvényességének nem feltétlen tartalmi eleme a vád tárgyává tett cselekmény minősítése, ez a bírósági eljárásban pótolható. Ugyanakkor a 3/g./ pont kifejezetten utal arra, hogy a vádló utóbb kiterjesztheti a vádat a történeti tényállásban leírt, de vád tárgyává nem tett cselekményre, a bíróság azonban nem hívhatja fel a figyelmét erre a lehetőségre, ugyanis ezzel vádlói funkciót gyakorolna.

Az előzőleg kiemelték értelmében a történeti tényállás leírásában szereplő adatok nem azonosíthatóak a vád tárgyává tett tényekkel. Az ügyész diszkrecionális joga, hogy mely tények alapján milyen büncselekményben kívánja a büntetőjogi felelősség megállapítását, s ezt a Btk. szerinti jogi minősítéssel juttatja kifejezésre. Ennek módját és határait azonban a perrendi szabályok határozzák meg.

A Be. 310.§ (1) bekezdés értelmében ha az ügyész - a vád tárgyává tett és azokkal összefüggő tények tekintetében - úgy látja, hogy a vádlott más büncselekményben bűnös, vagy más büncselekményben is bűnös, mint amely miatt ellene vádat emelt, a 321.§ (1) bekezdése szerinti tanácsulésig a vádat megváltoztatja, illetőleg kiterjeszti.

A Be.315.§ (1) bekezdés a./ pontja előírja, hogy az ügyész a vádbeszédében a jogszabályokat is megjelölve indítványt terjeszt elő arra, hogy a bíróság a vádlottat mely tények alapján, milyen büncselekményben mondja ki bűnösnek.

A fentiekben már írtak szerint sem a vádiratban, sem az elsőfokú eljárásban az ügyész nem indítványozta a vádlottak bűnösségének garázdaság büncselekményében történő megállapítását.

Az eljárásjogi aggályokon túl jelen ügyben nem arról van szó, hogy az emberölés büntette miatti felmentés kapcsán kerül szóba a szubszidiárius garázdaság büncselekménye megállapíthatósága az emberölés büntette helyett, mert nem látszólagos alaki halmazatban álló cselekményekről van szó, melynek feloldási módja a szubszidiaritás alkalmazása lenne.

Az ügyész által megállapítani indítványozott garázdaság vétsége térben és időben elkülönül az élet elleni cselekménytől (valóságos anyagi halmazat), ezért dogmatikailag nem lenne kizárt a megállapíthatósága a törvényi feltételek teljesülése esetén.

Ugyanakkor az elsőfokú ítélet tényállásában helyesen rögzítettek szerint a büntetőjogilag minősítendő magatartás - „a sértett nadrágját alsónadrágjával együtt egy mozdulattal lerántották, melynek következtében nemi szerve és fenéke is láthatóvá vált, majd ezt követően kiveztették” - a garázdaság vétségének Btk. 339.§ (1) bekezdésében írt tényállási elemeit nem valósítja meg.

A Btk. 339.§ szerint aki olyan kihívóan közösségellenes, erőszakos magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, a garázdaság vétségét követi el.

A magatartásnak erőszakosnak kell lennie.

Az erőszakos magatartás két irányban nyilvánulhat meg: személy vagy dolog ellen. A személy elleni erőszakos magatartás megvalósulhat már a sértett teste megérintésével, ha ez a magatartás támadó jellegű. A dolog elleni erőszak megvalósulhat tárgyak helyének rendeltetésellenes megváltoztatásával vagy olyan módon, hogy a dologban csak jelentéktelen állagsérelem, rongálódás keletkezik. A dolog megérintése, megfogása nem minősül erőszakos magatartásnak.

Erőszakos magatartásnak minősül a más személyre gyakorolt támadó jellegű fizikai ráhatás is, abban az esetben, ha az nem alkalmas fizikai sérülés okozására.

Jelen esetben a sértett két oldalról történt megfogása és kivezetése a biztonsági őri feladat teljesítése körébe sorolható nem erőszakos magatartás. A nadrág lerántása ugyancsak nélkülözi az erőszakos jelleget, a sértett testének érintésével nem járt. A másodfokú bíróság megítélése szerint tényállási elem hiányában a garázdaság bűncselekménye nem valósult meg.

A fent írtakra figyelemmel az ügyész másodlagos indítványát sem osztotta a Fővárosi Ítéltábla.

Mindezért a törvényszék ítéletét a Be. 363.§-a szerinti tárgyalás keretében eljárva a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján annak helyes indokainál fogva mindkét vádlott tekintetében helybenhagyta, a Be. 258.§ (2) bekezdés b.) pontja alapján a vádlottak személyei adataiban történt változást a tárgyaláson felmutatott okiratok alapján megjelölte.

Budapest, 2017. április hó 20. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit sk.
előadó bíró

Dr. Ujvári Ákos sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2016. április hó 20. napján kelt 31.B. 1720/2014/79. számú ítéletet a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf. 213/2016/18. számú végzése folytán 2017. április hó 20. napján jogerőre emelkedett és az óvadékkal és a bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezéseket illetően végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2017. április hó 20. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Bradáné Bódi Ilona

tisztviselő